

HALLA IDE U RAT ; Island, 2018.

**Redatelj: Benedikt Erlingsson**

### **Ekofeministički manifest**

**„Ponosan sam feminist, žene su uvijek spašavale svijet, kako na globalnoj razini tako i u mojoj obitelji koja ima dugu povijest matrijarhata“** - riječi su kojima je Erlingsson objasnio svoju autorsku intenciju komentirajući film produkcijskog naslova **Woman at War**.

Ovu dramu ekofeminističke inklinacije, režirao je kroz lik glavne protagonistice, Islandanke Halle (*Hallidora Geirhardarosottir*). Ona je samosvjesna, tolerantna, humana i odgovorna. Živi sama i ekonomski je neovisna. U središtu njezinih interesa je očuvanje okoliša i materinstvo. No, kako baš u tim segmentima doživljava uskrate jer, djece nema, a obližnji prerađivački gigant sustavno zagađuje okoliš, odlučuje se na posvajanje djeteta i sabotiranje industrijskih proizvoda i tvorničkih postrojenja. Kroz radnju filma Erlingsson će joj dodati i druge maskulino-feminine atribute; hrabrost, fizičku spremnost i odlučnost s jedne strane, te snažan materinski instinkt i predanost ideji obiteljskog života s druge. Tako će, scenaristički i dramaturški, zaokružiti ekofeminističku postavku o nepobitnoj koegzistenciji Majke prirode sa Ženom (po)majkom kao njenom naturalnom sljedbenicom i zaštitnicom.

Režijom filma Erlingsson uvjerljivo obrazlaže svoj stav. Žena je u centru njegove pozornosti pa gotovo da nema kadra bez glavne protagonistice. Ona je sveprisutna u gledateljevom mentalnom i vizualnom očištu pri čemu su vodeći filmski postupci često suprotstavljeni kadrovi i promjenljiva dinamičnost kamere. Dugim vizualima naglasit će spretno kretanje protagonistice kroz islandske gudure i kamene pustare te sabotiranje postrojenja i dronova, dok će dalekim, statičnim planom smišljeno obuhvatiti stršeće nizove dalekovoda koji grubo narušavaju sklad i estetiku okoliša. Krupne planove i polutotale Erlingsson koristi za emocionalnu interpretaciju likova, dajući im tako željeni afektivni naboj usmjeren k isticanju holističkih crta ženske osobnosti. Ptičjom perspektivom drevnih vikinških monumenata te panoramom nedirnute prirode združene s Hallinim likom koji crpi i obnavlja snagu iz gejzirskih vrela i/ili škrte flore i faune, podcrtat će povijesnu i biološku argumentaciju jedinstva žene i prirode, a žabljom njihovo prirodno sjedinjenje i pripadanje. Glazbom također, Erlingsson dosljedno oblikuje svoju redateljsku namjeru. Polazeći od načela da je nastala imitacijom zvukova prirode te, potom, urasla u ljudski habitus, on glazbu i njene izvođače prezentira kao prateću slušnu i vizualnu sastavnicu filma, kao stalni zvučni odjek i/ili okularni odraz Hallinog postupanja i njenih unutarnjih, duhovnih stanja.

Ovim filmom Erlingsson je znalački uskladio autorsku intenciju s filmskim jezikom. Goreće ekološko pitanje održivosti života na Zemlji uvjerljivo je predočio u kontekstu socijalnog ekofeminizma, koji se temelji na antropološkoj premisi matrijarhalne zadanosti žene i prirode te upućuje na nužnost nadržavanja društveno konstruiranog patrijarhata kao remetilačkog faktora u procesu uravnoteženja tog predodređenog odnosa.

Za projekt Filmski kritičari 54+ napisala

Višnja Bunata Blagović